

DE LAATSTE LICHTWACHTER

DE SCHADUW VAN DUISTERNIS

K.C. PEDERSEN

Voor Alice-Grace,
laat niemand je ooit vertellen dat magie niet bestaat.

DE LAATSTE LICHTWACHTER

DE SCHADUW VAN DUISTERNIS

Eerste druk 2024

Auteur: K.C. Pedersen
Redactie: Leanne Kuiper
Eindredactie: Giovanna Jansen
Vormgeving: Anke Amir - de Kroon

ISBN 978 90 92394 44 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1

Er bevond zich slechts één foto in deze kamer. Je zou kunnen zeggen dat dit het meest kostbare bezit was van diegene die deze kamer bewoonde. Op de foto stond een moeder die glimlachte naar een klein meisje in haar armen. Datzelfde meisje staarde nu vanuit haar bed naar het fotokader, waar het gouden licht van de ochtendzon op neerdaalde. Alleen was dat meisje intussen geen jong kind meer. Afgelopen lente werd ze zestien. Haar naam is Aurora Gardney.

Aurora staarde onophoudelijk naar haar moeder op de foto, alsof ze verwachtte dat die tegen haar zou beginnen praten. Na enige tijd slaakte ze een zucht en reikte naar de opgevouwen brief die naast de fotokader lag. Haar blik rustte op de zwarte letters terwijl ze de felblauwe, platte steen van haar halsketting in haar hand klemde. Dat waren de enige spullen die ze nog van haar moeder had: een ketting, een foto, en een brief. Telkens als ze de brief las, klonk er een zachte, warme stem in haar hoofd – de stem van haar moeder. Althans, zoals ze zich die voorstelde, want ze was nog maar één jaar oud geweest toen ze haar moeder voor het laatst zag. De brief bestond uit enkele zinnen die ze al duizendmaal gelezen had. Toch weerhield dat Aurora er niet van om hem elke ochtend te herlezen.

Nadat haar moeder vijftien jaar geleden was omgekomen bij een auto-ongeluk, was Aurora terechtgekomen in het landhuis van mijnheer en mevrouw Bradwill. Haar moeder had in de brief geschreven dat zij verre familie waren. Volgens haar was familie het belangrijkste dat een mens kon hebben en dat, als er ooit iets met haar zou gebeuren, er voor

haar niets belangrijkers was dan dat Aurora bij de familie Bradwill bleef tot haar achttiende verjaardag. Zo kwam het dat Aurora sinds haar prille levensjaren bij het oudere koppel woonde, dat haar opvoedde zoals ze gedaan zouden hebben met een eigen kind.

De takken van de oude elzenboom ritselden zachtjes tegen het raam. Met enige moeite duwde Aurora zich rechtop in haar bed. Ze legde de brief weer op haar nachtkastje, staarde uit het raam en draaide haar ketting rond haar vingers, iets waar mevrouw Bradwill een hekel aan had. Mevrouw Bradwill had een hekel aan alles wat een echte dame niet zou doen. Ze verliet zelden het huis en bracht al haar tijd door met haar neus in de boeken van de stoffige bibliotheek. De enige keren dat ze het landhuis verliet, waren de keren dat ze samen met Aurora mijnheer Bradwill opwachtte in de haven. Hij was kapitein van een kolenschip en verbleef vaak maanden op zee. Hij voer van het ene naar het andere land, en in zijn kantoor hingen zelfgemaakte schilderijen van plaatsen die hij tijdens zijn reizen had bezocht. 's Avonds, bij het haardvuur en met een warme kop thee tussen haar handen, kon Aurora urenlang blijven luisteren naar zijn verhalen over de woeste zee en de adembenemende landschappen die hij had gezien. Ooit zou ze, net als mijnheer Bradwill, de wereld doorkruisen. Niet alleen om ideeën voor haar eigen schilderwerken op te doen, maar vooral om eindelijk te ontdekken wie haar echte ouders waren.

Aurora kroop uit haar bed en strompelde naar de schildersezel in de hoek van haar kamer. Met haar ogen halfdicht streek ze over de opgedroogde verf. In het ochtendlicht leken de kleuren van de bloeiende pruimenboom die ze gisteravond had geschilderd tot leven te komen. In het licht van de kaars die als een wankelende geest op een tafeltje naast haar schilderezel stond, had Aurora meer dan een uur getwijfeld over de kleuren die ze had aangebracht. Mijnheer Bradwill had haar als kind geleerd hoe ze met penselen en verf de wereld om haar heen kon vastleggen, en volgens hem was ze een natuurtalent. Desondanks vond Aurora altijd wel iets om aan te merken op haar schilderijen.

Er klonken voetstappen op de krakende trap van het landhuis en haar blik viel op de wijzers van de klok boven haar bed. Een plotselinge schok

doorboorde Aurora's lichaam. Ze had tien minuten geleden onderaan de trap moeten staan! Haastig greep ze wat linnen kledingstukken die op het eerste gezicht niet besmeurd waren met verfspatten en spurtte naar het badkamertje naast haar slaapkamer. Net toen de eikenhouten deur van de badkamer in het slot klikte, draaide iemand de deurknop van haar slaapkamer om.

'Aurora, ben je klaar?' vroeg mevrouw Bradwill ongeduldig vanuit de deuropening.

'Ja hoor, bijna!'

'We gaan zo vertrekken. De chauffeur wacht op ons,' drong mevrouw Bradwill aan alvorens ze terug de gang in stapte.

'Ik ben er, ik ben er!' riep Aurora. Ze huppelde op één been en trok haar bruine, linnen broek aan. In de spiegel zag ze enkele groene verfstrepen op haar wang. Als ze 's avonds niet kon slapen, schilderde ze tot haar ogen bijna dichtvielen en ze haar penseel nauwelijks nog kon vasthouden. Dan plofte ze in haar bed, te moe om nog in bad te gaan. Ook gisteravond was ze geeuwend, en nog onder de verfvlekken, onder haar lakens gekropen.

De kraan piepte terwijl ze warm water in de lavabo liet lopen en met een brandschone, witte handdoek de groene strepen van haar gezicht trachtte af te schrobben. Ze wreef over haar huid tot haar wang rood zag, en haar blik viel op de verfspatten op haar nagels. Meer tijd had ze niet.

'Aurora!' riep mevrouw Bradwill vanuit de traphal.

'Ik kom!'

Aurora smet de handdoek in de hoek van de badkamer, bij de rest van haar met verfvlekken besmeurde kledij, en rende de hal op. Met een zijden lint bond ze haar wilde, blonde krullen slordig bij elkaar in een paardenstaart. Beneden stond mevrouw Bradwill haar al op te wachten, met twee bedienden aan haar zijde. Haar lip krulde misprijzend omhoog toen Aurora de laatste trappen afstormde. Ze hield niet van rennen. Ze hield van niets dat een echte dame niet zou doen.

'Ik had een jurk voor je klaargelegd,' zei ze, terwijl ze Aurora van top tot teen bestudeerde.

Aurora stak haar handen haastig in haar broekzakken. Haar adem stokte bij de gedachte aan de verstikkende korsetjurken die mevrouw Bradwill liet maken. Bovendien was de rok vaak zo lang dat ze er telkens over struikelde.

‘De jurk past niet meer,’ loog ze.

Mevrouw Bradwill bleef naar haar staren, en Aurora verroerde geen vin.

‘Handen uit je zakken,’ commandeerde mevrouw Bradwill.

Er ontsnapte zelden iets aan de aandacht van mevrouw Bradwill. Traag haalde Aurora haar handen uit haar zakken. De oude vrouw greep Aurora’s pols en zette haar bril op. De gouden ringen om haar vingers drukten in Aurora’s huid. Ze keek enkele seconden naar de verfkleuren op haar nagels, alsof ze overwoog om Aurora thuis te laten. Na enkele seconden liet ze haar hand abrupt los zonder haar nog verder aan te kijken.

‘Kom, voor we te laat zijn,’ zei mevrouw Bradwill.

In al die jaren had Aurora geleerd dat de stilte van mevrouw Bradwill slechts een voorbode was. Wanneer de woorden uitbleven, wist ze dat er later een onaangename preek in het verschiet lag.

De grote, houten voordeur stond al open voor hun vertrek. Aurora stapte de stenen treden af en ademde de frisse ochtendlucht in. Mevrouw Bradwill knikte naar de chauffeur die de deur openhield van de zwarte auto op de oprit. Mevrouw Bradwill had nooit leren autorijden. Nog iets wat een echte dame volgens haar niet deed.

Aurora nam plaats op de koele, lederen achterbank. Ze probeerde te vergeefs de verf van haar nagels te krabben, tot mevrouw Bradwill plotse-ling hard op haar vingers tikte. Haar harde ringen trilden na op de kleine botjes in Aurora’s vingers. Ze zwaaide met haar hand in een poging de pijn van zich af te schudden terwijl de chauffeur de auto startte.

De wagen hobbelde over de oprijlaan, omringd door de bloeiende rozenstruiken die mijnheer Bradwill enkele jaren geleden samen met Aurora had geplant. Ze reden door het dorp, waar de huizen met hun kleine raampjes en de enige bakkerij in de wijde omgeving voorbijflitsten. Aurora drukte haar gezicht tegen het raam. Haar adem liet een dampwolkje achter op het glas. Ze nam alles in zich op – de bloemen die vrolijk aan

de gevels hingen, de schaduw van reusachtige bomen die een eeuwen-oud verhaal fluisterden, en het groene landschap dat zich achter het dorp uitstreckte. Aurora ging zelden buiten de muren van het landhuis. Al van jongs af aan was het haar ten strengste verboden om alleen op pad te gaan, dus ging ze alleen af en toe met mevrouw Bradwill naar het dorp. Niet dat het hier gevaarlijk was. Het enige spannende wat hier ooit gebeurde was de ontsnapping van het koppige, zwarte schaap Fés van de boerderij naast het dorp. Met zijn kwaadaardige oogjes rende hij achter de on-schuldige bewoners aan, in de hoop iemand een harde kopstoot te geven. Afgezien van een dolgedraaid schaap ging het mevrouw Bradwill niet om veiligheid. Ze wilde simpelweg niet dat Aurora de familie te schande zou maken door in met verf besmeurde kledij door de straten te slenteren, op zoek naar een plek om te schetsen of te schilderen. Aurora hoefde zelfs niet naar het dorp om naar school te gaan, want die was al jaren gesloten, omdat alle gezinnen naar de stad waren vertrokken. Van kinds af kreeg ze les van mevrouw Bradwill in de bibliotheek van het landhuis.

Ze verlieten de geplaveide straatjes van het dorp en reden door het grote bloemenveld, dat net een schilderij leek. De zon viel door het raam naar binnen op Aurora’s blonde haren en verdween vervolgens weer achter de donkere schaduwen van de bomen naast de weg. Naast de velden lag een bos dat zo groot was, dat iedereen die er de weg niet kende er gemakkelijk in kon verdwalen. Ondanks de dichte begroeiing vonden de dieren er makkelijk hun weg. Aurora liet haar blik door de dichte strui-ken glijden en draaide haar ketting speels rond haar vingers.

‘Aurora,’ berispte mevrouw Bradwill haar zonder haar aan te kijken.

Aurora greep de ketting stevig vast in haar hand en staarde naar haar eigen weerspiegeling in het raam van de auto. De steen om haar hals had precies dezelfde felblauwe kleur als haar ogen. Alvorens mevrouw Bradwill opnieuw een opmerking kon maken, stak ze de steen terug achter haar beige hemd.

‘Mevrouw Bradwill,’ begon ze stil.

Ze reageerde niet. Aurora schraapte haar keel om luider te kunnen praten.

‘Waarom wou mijn moeder dat ik bij jullie bleef?’

Mevrouw Bradwill wachtte enkele seconden voor ze antwoordde.

‘Dat heb ik je al gezegd, Aurora. Omdat wij nog je enige familie zijn.’

Voorzichtig woog Aurora af wat ze nu zou zeggen. Ze had al zo vaak gevraagd naar haar familie en mevrouw Bradwill hield er niet van dat Aurora dezelfde vragen bleef stellen.

‘Zou mijn moeder misschien nog ergens foto’s hebben achterlaten? Of heeft ze ooit de naam van mijn vader of een –’

‘Hoe vaak je het ook blijft vragen, Aurora, ik weet niet meer dan jij, want ik heb je alles wat ik weet al verteld. Je vader stierf aan een ziekte voordat je geboren werd en na je moeders auto-ongeluk bleef jij als enige achter. Volgens de politie waren wij je laatste levende familieleden. Je vader moet volgens je moeder een ver familielid van mijnheer Bradwill zijn geweest. Niemand van ons heeft je vader of moeder ooit ontmoet, maar we namen je in huis omdat ons gevraagd werd om jouw voogd te worden,’ zuchtte mevrouw Bradwill uitgeput.

‘Waarom namen jullie me dan in huis? Als jullie mijn moeder en vader toch niet kenden?’

‘Of je hen nu kent of niet, of ze slechts verre familie zijn... Dat is wat je voor familie doet,’ zei ze, door haar raam naar buiten starend.

Aurora slikte haar volgende vraag weg. Ze wist het antwoord al, omdat ze dezelfde vragen al jaren stelde en telkens hetzelfde antwoord kreeg. Ze sloot haar ogen en leunde tegen het raam, tot ze enkele uren later de donkere weg van het bos verlieten en over de kale heuvel aan de rand van de stad reden.

Het krioelde van auto’s die ongeduldig toeterden terwijl de mensenmassa’s zich een weg baanden langs de voertuigen en straten. Opgewekte stemmen drongen als een golf door de autoruiten heen. Ze kwamen, net als Aurora en mevrouw Bradwill, een familielid opwachten na een maandenlange tocht op zee. De stad was helemaal niet zoals het dorp van het landhuis. In het dorp kende iedereen elkaar en de straten waren gevuld met slechts enkele winkeltjes. Voor boeken, nieuwe kleren of stoffen moesten ze altijd naar de grote stad reizen.

De auto stopte naast de kerktoeren op het stadsplein. Aurora nam de deurklink van de auto vast om uit te stappen, maar Mevrouw Bradwill greep haar bij de arm.

‘Aurora, wacht. We hebben een chauffeur die de deur zal openen.’

Even was ze vergeten dat mevrouw Bradwill haar vorige keer al de les had gespeld dat het ongeleefd was om als dame zelf de deur te openen voor de chauffeur dat kon doen. Mevrouw Bradwill stapte uit de auto zodra de chauffeur de deur voor haar opende. Aurora tikte met haar vingers tegen het raam tot ook haar portier openzwaaide.

Mevrouw Bradwill streek haar rok recht en haar blik gleed over de drukke straten.

‘Aurora, blijf hier bij me. Er komen meerdere boten aan vandaag en er zijn aardig wat mensen.’

Luidruchtig gepraat en het gelach van kinderen weergalmden tussen de hoge rijhuizen in de straten die naar de haven liepen. Ze baanden zich een weg door de massa. Aurora volgde mevrouw Bradwill op de voet, tot ze bij het laatste vrije, roestige bankje aan de kaai kwamen waar alle schepen aanmeerden. Er hing een indringende geur van vis en zeewater in de haven en overal krioelden hongerige zwermen zeevogels.

Al snel luidde in de verte de scheepshoorn van het eerste schip. De hoorn maakte zo’n kabaal dat hij boven het geroezemoes uitkwam. Enkele kinderen staken ongeduldig andere mensen voorbij om als eerste bij de kaai te zijn. Hoe dichterbij het schip kwam, hoe meer mensen erop toestroomden. Het schip meerde aan en de eerste zeemannen verlieten hun schip. Ze werden stevig omhelsd door hun familie. Een klein meisje wurmde zich door de mensenmassa naar haar vader. Hij tilde haar met één arm op en omhelsde haar stevig. In zijn andere arm hield hij een dikke, bruine teddybeer. Met een brede glimlach sloot ze de knuffelbeer in haar armpjes. Haar moeder zwaaide van een afstand en baande zich een weg door de menigte. Net toen het blij gezin herenigd was, klonk er een hels geschreeuw dat het rumoer op de kaai deed stilvallen. Een vrouw hield haar armen rond een oudere man, die haar probeerde recht te houden, zodat ze niet door haar knikkende knieën zou zakken.

‘Bill, nee! Het kan niet waar zijn! Het kan niet!’ hilde de vrouw boven het geroezemoes uit. De kapitein van het schip nam zijn pet af en futselde er onrustig aan. De vrouw draaide zich om en sloot haar armen rond haar bolle buik. Aurora kreeg een krop in haar keel. De kapitein sprak hen beide kort toe, overhandigde haar een enveloppe en verdween toen weer naar zijn schip.

Aurora wendde haar blik naar het volgende schip dat toekwam, maar de luide snikken van de zwangere vrouw bleven over de kaai galmen.

Jaren geleden had Aurora een gesprek tussen mijnheer en mevrouw Bradwill afgeluisterd, waarin hij vertelde over een afschuwelijke tocht waarbij een van de bemanningsleden ernstig ziek werd. Het schip bevond zich midden op de oceaan en er was geen mogelijkheid om aan te meren en hulp te halen. Mijnheer Bradwill bleef bij de man tot hij zijn laatste adem uitblies en sprak er na die ene keer nooit meer over. De man liet zijn vrouw en vier kinderen achter. Mijnheer Bradwill had als kapitein de taak om de familie van het overleden bemanningslid in te lichten en zorgde daarna voor de begrafenis. Aurora’s gedachten dwaalden af naar het graf van haar eigen moeder, dat ze nog nooit bezocht had. Ze keek even op naar mevrouw Bradwill. Die had niet gezien wat er gebeurd was. Ze staarde voor zich uit naar de zee.

Aurora vroeg regelmatig of ze het graf van haar moeder een bezoek kon brengen. Mevrouw Bradwill had steeds geantwoord dat ze de lange tocht naar Grove Valley, Aurora’s geboortedorp, niet zonder mijnheer Bradwill wilde maken. Mijnheer Bradwill had echter geen tijd om de trein te nemen naar Grove Valley. Hij had steeds veel werk om zijn volgende boottocht voor te bereiden. Daardoor had Aurora het graf van haar moeder nog nooit gezien. Maar op de dag dat ze achttien werd, zou ze naar Grove Valley reizen en het graf van haar moeder zelf bezoeken. Eindelijk zou ze dan misschien antwoord krijgen op de vragen die al jaren onbeantwoord door haar hoofd spookten.

Aurora keek weer naar de kaai, waar het volgende schip aanmeerde. De zwangere vrouw en de oude man waren al ver weg, en het gezin met het dochtertje was ook verdwenen. Niet veel later kwamen er een derde

en vierde schip toe, maar nog steeds niet het schip van mijnheer Bradwill. Naarmate de middag vorderde, kreeg Aurora spijt dat ze het ontbijt had overgeslagen. Het hongergevoel leek de krampen in haar benen door te lang stil te zitten alleen maar te verergeren. Ze stond op in een poging de pijn te verlichten en haar geest af te leiden van haar rommelende maag.

‘Niet te ver,’ zei mevrouw Bradwill zonder haar blik van de horizon af te wenden. Aurora wandelde naar de kaai toe, waar haar lange, lenige postuur weerspiegelde in het golvende water. De paar haarlokken die niet in haar paardenstaart zaten, speelden in de wind die over de zee heen waaide. Ondanks de warme zomerdag streek er een kille bries langs haar armen.

Mevrouw Bradwill staarde nog steeds gespannen voor zich uit, terwijl ze af en toe naar haar horloge keek. Het schip van mijnheer Bradwill was al twee uur te laat. Dat was niet nieuw, soms wachtten Aurora en mevrouw Bradwill urenlang. Het was niet altijd makkelijk om in te schatten wanneer ze precies zouden aankomen. Mijnheer Bradwill had uitgelegd dat alles afhing van de zee en het weer. Maar elke keer dat het schip te laat was, maakte mevrouw Bradwill zich zorgen.

Aurora slenterde terug naar het oude, roestige bankje. Haar lijf voelde nog steeds stijf van het eindeloze zitten en haar maag knorde onverbidde-lijk verder. Die namiddag meerden er nog vijf schepen aan, maar niet het schip van mijnheer Bradwill. Alle bemanningsleden werden herenigd met hun familieleden en vertrokken naar huis, tot de kaai er bijna helemaal verlaten bijlag. De zon zakte dichtter naar de lege horizon. Het schip van mijnheer Bradwill was nog nooit zo laat geweest.

‘Moeten we even aan iemand gaan vragen wanneer het schip toekomt?’ vroeg Aurora voorzichtig.

Mevrouw Bradwill reageerde niet meteen en tuurde voor zich uit. Net op het moment dat ze haar lippen bewoog, kwamen er enkele mannen van de haven in hun blauwe werkkleding hun richting uit.

‘Mevrouw Bradwill?’ vroeg een van de mannen met een zware stem.

Mevrouw Bradwill knikte. De man gebaarde om mee te komen. Ook rond hen spraken enkele van de andere mannen familieleden aan.